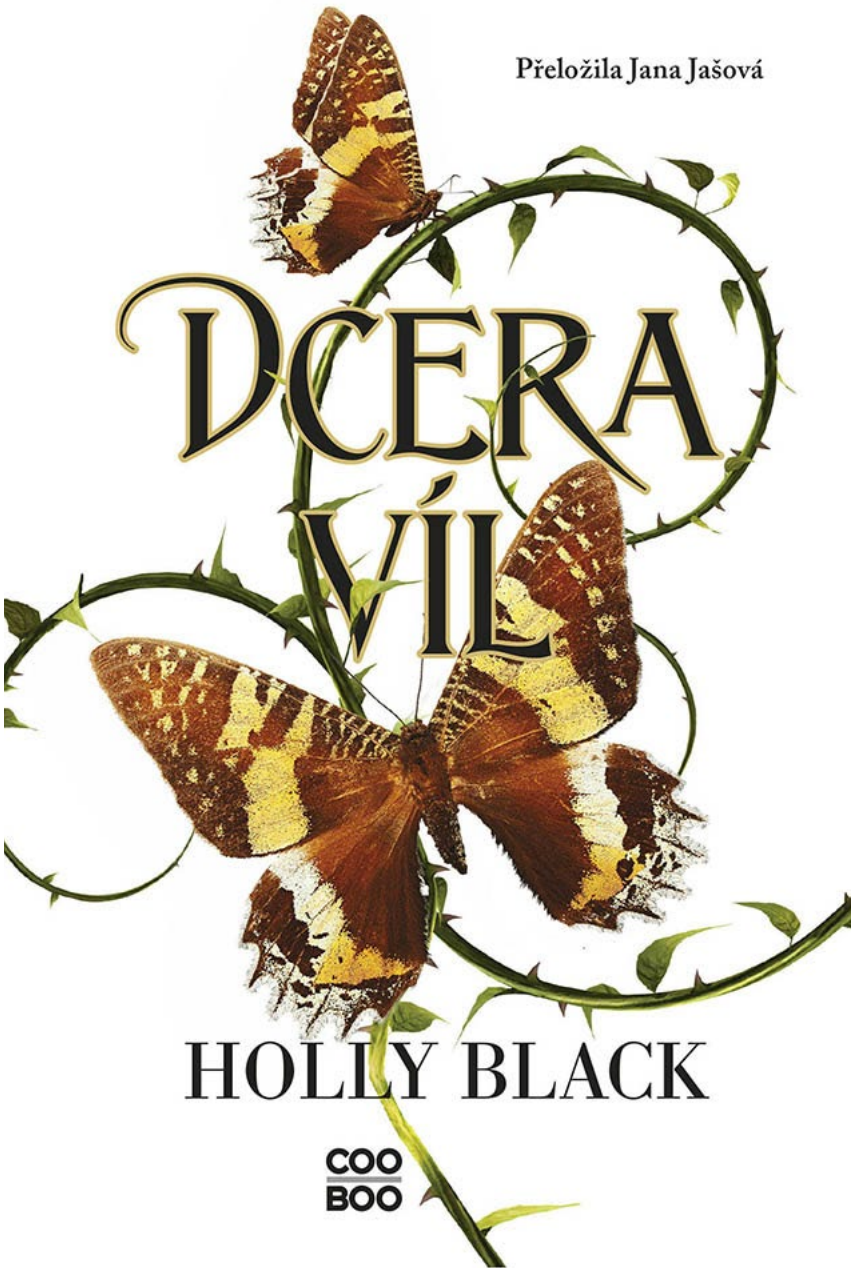

Přeložila Jana Jašová

The cover features two butterflies with brown and yellow wings perched on a green thorny vine. The vine forms a circular frame around the title. The title is written in a large, ornate, black serif font with gold outlines.

DCERA VÍL

HOLLY BLACK

COO
BOO

Dcera víl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Holly Black
Dcera víl – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DCERA VÍL

HOLLY BLACK

COO
BOO

Přeložila Jana Jašová

TITHE

Copyright © by Holly Black, 2002

All rights reserved.

Interior designs by Kathleen Jennings

Translation © Jana Jašová, 2007, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

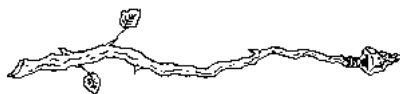
ISBN tištěné verze 978-80-267-4367-5

ISBN e-knihy 978-80-267-4366-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4382-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

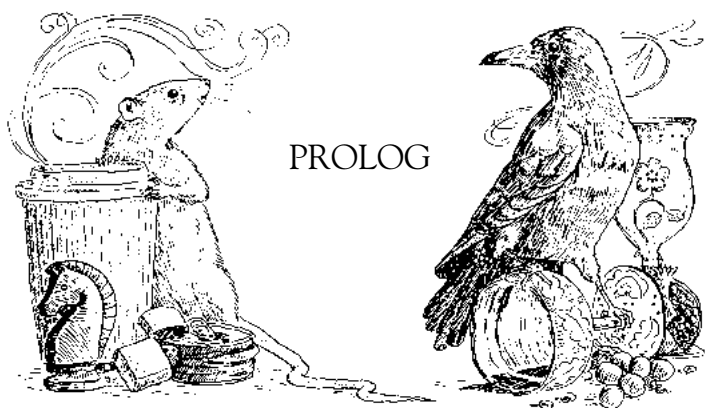
ISBN e-knihy 978-80-267-4383-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Sestřičce Heidi

*Totť čarokrásný kouzel kraj.
Leč jak praví temná báj,
až naplní se sedm roků,
hrábne peklo po úroku.
Já skřítky spatřil – věř či ne.
Daň strašlivá mě nemine.*

Mladý Tam Lin,
postava ze skotských balad

*Spíše než pan Milton byla to kořala,
která nám nebeské záměry podala.*

A. E. Housman, „Terenci, to je konina“

Kaye ještě jednou potáhla z cigarety a odhodila ji do matčiny lahve s pivem. Zjistila, že takhle se dá lehce poznat, jak moc je Ellen opilá – pokud to vyzunkne i se špačkem, není nad čím dumat.

Byli ještě na pódiu, máma, Lloyd i zbytek Stepující žiletky. Hráli dost příšerně, a když je Kaye sledovala, jak sklízejí aparaturu, poznala, že si to sami uvědomují. Ne že by to někomu vadilo. I aparatura byla hlučná a rozvrzaná, ale všichni v lokále tolik nasávali, kouřili a povykovali, že si toho nejspíš nevšiml ani sám majitel. Sem tam se dokonce někdo pokusil tancovat.

Ke Kaye se přes pult naklonil barman a znovu jí nabídl skleničku „na účet podniku“.

„Leda mlíko,“ ušklíbala se dívka a odhrnula si za ucho dlouhé, rozčuchané světlé vlasy. Když se k ní ten vlezlý chlapík otočil zády, sebrala z pultu pár krabiček se sirkami.

To už k ní doplula matka a zhluboka si lokla piva. Vzápětí doušek s odporem vyplivla přes barový pult.

Kaye nedokázala potlačit zlomyslný smích, který jí unikl ze rtů. Matka se po ní nevěřícně ohlédla.

„Pojď nám radši pomoci nakládat věci do auta,“ vyzvala dceru celá ochraptělá od zpívání a uhladila si z pocené vlasy. Rtěnku už měla setřenou, ale zbytky rudé se ještě tvrdošíjně držely v koutcích rtů a rozpíjely se do tváří. Vypadala unaveně.

Kaye sklouzla ze stoličky a plavným skokem se vyhoupla na pódium. Lloyd se na dívku zadíval, když začala přebírat krámy na stupínku a odsunovat je stranou, aby se dostala k matčiným věcem. Oči se mu leskly. „Hele, holka, máš nějaký prachy?“

Kaye pokrčila rameny a vytáhla desetidolarovku. Ne že by víc neměla, a on to nejspíš vytušil – přišla sem přece rovnou z Dobrého dlabance. Práce v čínské restauraci sice nebyla nijak skvěle placená, jenže pořád vynášela víc než hraní v téhle kapele.

Lloyd čapl bankovku a loudavě vykročil k baru, nejspíš aby si obstaral pivo na cestu.

Kaye posbírala Elleniny věci a začala se tlačit davem hostů ke dveřím. Většinou jí sami uhýbali z cesty. Chladné podzimní povětrí ji příjemně osvěžilo, i když bylo cítit rzí, výfukovými

plyny a močí z podchodů. Tohle město jí vždycky páchlo železem.

Dojít k autu a naložit věci však trvalo jen pár minut. Pak se Kaye vydala zpátky do baru, aby přiměla matku k odchodu, dřív než jim někdo rozbije okýnko a ukradne z vozu všechny nástroje. Ve Filadelfii se věci nemůžou nechat jen tak povalovat v autě. Minule jim ho vykradli jen proto, že v něm zapomněly kabát ze sekáče a tašku ručníků.

Mladá žena, která u dveří kontrolovala průkazy, po ní výmluvně loupla očima, ale mlčela. Už bylo beztak pozdě a barman přijímal poslední objednávky. Matka posedávala u pultu, kouřila a obracela do sebe něco ostřejšího než pivo. Lloyd se pro změnu vybavoval s nějakým černovlasým mladíkem. Ten do tohohle baru podivně nezapadal, možná svým nákladným oblečením, přesto ho Lloyd žoviálně držel kolem ramen. Musel všem zaplatit rundu, protože Lloyd takové věci normálně nedělal. Kaye zahlédla záblesk cizincových očí. Měly kočičí barvu a v zešeřelé nálevně odrážely světlo. Zachvěla se.

Jenže... občas se jí stávalo, že vídala podivné věci. Naučila se nebrat to moc vážně.

„Věci jsou už v autě,“ oznámila matce.

Ellen přikývla, ale zdálo se, že ji příliš nevnímá. „Dáš mi cigáro, broučku?“

Kaye zastrachala v brašně z armádního výprodeje a vytáhla dvě cigarety. Jednu podala matce a druhou si zapálila.

Matka se k ní naklonila a Kaye ucítila směs whisky a piva, která jí už připadala důvěrně známá, jako by to byla nějaká ob-

líbená značka parfému. „Cigaretovou pusinku,“ ozvala se Ellen tím dětinsky potrhlym způsobem, který byl trapný i roztomilý zároveň, a přitiskla svůj konec cigarety k cigaretě své dcery. Pak zhluboka potáhla. Ještě dva tahy a plamínek se rozhořel.

„Takže můžem vyrazit?“ zahlaholil Lloyd a Kaye málem nadskočila. Ne že by o něm nevěděla – polekal ji jeho tón. Zněl nějak sametově a trochu vlezle, úplně jinak než jeho obvyklá lenivě arogantní mluva.

Ellen si zřejmě ničeho nevšimla a obrátila do sebe poslední lok whisky. „Jasně.“

V příští vteřině se Lloyd k Ellen vrhl tak prudce, jako by jí chtěl ublížit. Kaye zareagovala bez přemýšlení a prudce ho od matky odstrčila. Naštěstí už trochu přebíral, takže se dívka podařilo vychýlit ho z rovnováhy, i když sama byla jako pířko. Ale vyšlo to. Skoro upadl, a jak se snažil zachytit, upustil cosi, co svíral v ruce. Zhlédla nůž, až když zazvonil o podlahu.

Lloydova tvář byla kamenná, jako by vůbec nic necítil. Oči měl vytřeštěné, zorničky zvětšené.

Bubeník Stepující žiletky Frank přiskočil a drapl parťáka za paži. Ten ho sice ještě stačil praštit do obličeje, ale vzápětí ho zadrželi chlapi, kteří popíjeli opodál. Někdo zavolal policii.

Když hlídka dorazila, nedokázal si Lloyd na nic vzpomenout. Zuřil jako čert a nadával Ellen na celé kolo. Strážníci zavezli Ellen a Kaye do Lloydova bytu a počkali, než dívka nahází jejich věci do plastových pytlů na odpadky. Ellen seděla celou dobu u telefonu a snažila se sehnat někoho, u koho by mohly přespat.

„Broučku,“ ozvala se nakonec, „budeme muset k babičce.“

„Ona s tím souhlasila?“ podivila se Kaye, zatímco skládala ohrané vinylové desky do oranžové přepravky. Před šesti lety z New Jersey odjely a nikdy se nenamáhalo babičku navštívit. O svátcích sice Ellen své matce volala, ale prohodila s ní sotva pár slov a urychleně předala telefon dceři.

„Víceméně.“ Kaye si ani nevzpomínala, že by někdy slyšela mámu mluvit takhle unaveně. „Bude to jenom na čas. Aspoň by ses zase viděla s tou svou kamarádkou.“

„Janet,“ připomněla Kaye. Aspoň doufala, že máma myslí Janet a že si ji zrovna teď nechce začít zase dobírat. Jestli k tomu všemu ještě přijdou na přetřes historky o Kayeiných vymyšlených kamarádech...

„Přece s tou, co jí věčně píšeš maily z knihovny. Dej mi ještě cigáro, jo?“ Ellen přihodila do přepravky pár cedéček.

Kaye popadla Lloydovu koženou bundu, která se jí vždycky líbila, a zapálila matce cigaretu kuchyňským zapalovačem. Škoda sirek.

*Neústupně jako čiré mdloby
a hebce jako květnaté narážky
na tvůj vybledlý úsvit tě zahalí –
a každou částíčkou staneš se elfem.*

Mina Loyová, „A co víc, Měsíc“, ze sbírky *Ztracený průvodce po Luně*

Kaye kráčela po šedém ztrouchnivělém dřevěném chodníčku. Vzduch byl těžký a páchl po vysychajících škeblích a soli, která ulpěla na molech. Na pobřeží narážely vlny, a když zamířily zpátky do útrob oceánu, mezi prsty jim protékaly kamínky a písek, které nechávaly na souši. Vysoko na obloze už visel bledý měsíc, jenže slunce sotva zapadalo.

Paráda, když se člověk může trochu nadechnout, pomyslela si Kaye. Milovala nevzrušenou krutost moře, milovala elektrizující sílu vlhkého a slaného vzduchu. Omámeně se zatočila. Vůbec

se nestarala o to, že jí sukně vlaje ve větru a zvedá se nad okraj černých punčoch.

„Nevyšiluj!“ napomenula ji Janet. Překročila přetékaající strouhu plnou vody a napadaného listí. Na botách s vysokou podrážkou se trochu zapotácela a ve světle pouliční lampy se zablýskla její nalíčená tvář posetá třpytkami. Vyfoukla oblak modravého dýmu a znovu důkladně potáhla z cigarety. „Sletíš!“

Kaye s matkou už bydlely u babičky skoro dva týdny, a přestože Ellen nepřestávala slibovat, že si co nevidět něco najdou, aby neotravovaly, Kaye věděla, že se nemají kam vrátit. A byla ráda. Milovala ten velký starý dům plný prachu a kuliček proti molům. Milovala bydlení nadosah oceánu a vzduch, který konečně neštípe v krku.

Levné hotely, kolem nichž procházely, byly dávno opuštěné, okenice zatlučené, jejich bazény vypuštěné a popraskané. Dokonce i podloubí byla zatarasená a za zaprášenými skly oken byly k vidění dětské hrací automaty plné plyšáků. Nad jedním ze zkrachovalých obchodů visela cedule MOŘSKÁ KARAMELKA, jejíž písmena obrůstala rez.

Janet se prohrabala obsahem miniaturní kabelky a vylovila z ní lesk na rty s jahodovou příchutí. Kaye se roztančila směrem k ní, rozepnutý kabát z imitace leopardí kůže kolem ní vlál jako pápěří a na punčochách jí utíkalo oko. Na botách měla písek.

„Jdeme si zaplavat!“ zavýskla Kaye. Připadala si jako opilá vlahým večerním povětrím, omámená jiskřivě bledým měsícem. Všechno divoce vonělo jako před bouřkou a Kaye se chtělo utíkat, rychle, co možná nejrychleji doběhnout až k obzoru a ještě dál.

„Voda bude ledová,“ připomněla jí kysele Janet a povzdychla si. „A máš rozčuchaný vlasy. Kaye, až tam dorazíme, měla bys kapku přibrzdit. Abys nevypadala jako cvok. Kluci potrhlý holky zrovna moc nemusej.“

Kaye se zarazila. Zdálo se, že kamarádku pozorně poslouchá. Její nalíčené oči obtažené černými linkami sledovaly Janet ostřížím zrakem. „A jak se teda mám chovat?“

„Hele, já neříkám, že by ses neměla chovat normálně – ale chceš přece nějakýho kluka?“

„A k čemu kluka? Najdeme si inkuby.“

„Inkuby?“

„Démony. Ze všech míst je najdeš nejspíš –“ Kayein hlas přešel do spikleneckého šepotu, „– když plaveš nahý v Atlantiku asi tak tejden před Halloweenem.“

Janet protočila panenky.

„Víš, jak teď vypadá slunce?“ napadlo Kaye. Už z něj nezbývalo o moc víc než rudý proužek v místech, kde se moře potkávalo s oblohou.

„To teda ne. Jak?“ zeptala se Janet a natáhla ke kamarádce ruku s jahodovým leskem.

„Jako by si právě podřezalo žíly ve vaně a voda se zbarvila jeho krví.“

„To je ale hnus, Kaye.“

„A měsíc se na to jen dívá. Přihlží, jak slunce umírá. To on ho k tomu dohnal.“

„Kaye...“

Dívka se znovu zatočila a rozesmála se.

„Proč vždycky vymejšíš takový ujetosti? Přesně kvůli tomuhle jsem ti říkala, že se nemáš chovat jako pošuk.“ Janet křičela, ale kamarádka ji přes hukot větru a vlastní smích sotva slyšela.

„Dej už s tím pokoj, Kaye. Pamatuješ, jaks mi vždycky vypravovala o tý víle? Jak že se jmenoval?“

„Kterýho myslíš? Špičáka, nebo Chrupavku?“

„Oba. Ty sis je vybájila!“ obořila se na ni Janet. „V jednom kuse si vymejšíš.“

Kaye se přestala točit, laškovně naklonila hlavu ke straně a vklouzla rukama do kapes kabátu. „Nikdy jsem netvrdila, že ne.“

Oprýskaná budova s plážovým kolotočem už léta nesloužila svému účelu. V rozbitých okenních tabulkách ještě zůstaly stopy po andělských tvářičkách s paprsky vlasů. Průčelí domu tvořila vymlácená okna, za nimiž vykukovala zaprášená podlaha pokrytá blýskavými střepy. Neopracovaná překližka skateboardové rampy, která zůstala uvnitř, připomínala jediný pokus o komerční využití téhle barabizny v posledním desetiletí.

Zevnitř bylo slyšet hlasy, rozléhající se v zatuchlé hale. Janet zahodila cigaretu do strouhy. Nedopalek zasyčel a voda ho vzápětí odnesla. Pohupoval se na hladině jako pavouk.

Kaye se vytáhla na venkovní římsu a přehodila nohy přes parapet. V okně už sice dávno chybělo sklo, ale při tom pohybu se dívka lýtkem škrábla o jeho zbytky a natrhla si punčochy ještě víc.

Kdysi důmyslně zdobené římsy uvnitř okrouhlé stavby pokrývaly silné nánosy barev. Rampa uprostřed místnosti byla postříkaná místními sprejery, polepená samolepkami s názvy skupin a zvrásněná desítkami vyrytých nápisů. A vedle postávali kluci.

„Kaye Fierchová, mě si pamatuješ, ne?“ Váleček se zachechtal. Navzdory potouchlé přezdívce byl malý a hubený jako lunt.

„Mám dojem, žeš mě v šestý třídě praštil flaškou.“

Další výbuch smíchu. „No jo, jasně. Už se mi to málem vykouřilo z hlavy. Ty jseš kvůli tomu furt našťvaná?“

„Ne,“ odsekla Kaye. Její bezstarostná nálada byla rázem ta tam, zanechala po sobě jen vyčerpání a úzkost. Janet mezitím vylezla na vrcholek rampy, kde trůnil Kenny, král ve stříbrné letecké bundě, a shlížel z výšky na své poddané. Byl to pohledný tmavovlasý mladík s hnědýma očima. Jakoby na pozdrav zvedl ruku s téměř plnou láhví tequily.

Marcus se představil tím, že podal Kaye láhev, ze které pil, a škádlivě naznačil, že by ji po dívce rád hodil. Trochu tekutiny mu vyšpláchno na rukáv flanelové košile. „Bourbon. Sakra drahej chlast.“

Kaye se nuceně pousmála. Marcus si začal balit cigaretu. I když se u toho hrbil, bylo vidět, že tenhle kluk není žádný mrňous. Jeho snědá pleť zářila. Dívka si všimla místa, kde se při holení pořezal.

„Přinesla jsem něco na zub,“ hlásila Janet Kennymu a předvedla mu sladkou kukuřici a oříškové bonbony v čokoládě.

„Přinesla jsem něco na zub!“ opičil se po ní Váleček pisklavým hláskem a vyskočil na rampu. „Naval to sem.“

Kaye se vydala po obvodu kruhové místnosti. Byla to velkolepá stavba. Zchátralá, ale úžasná. Doušek bourbonu ji zahřál v krku a skvěle zapadl do celkového obrazu. Byl to přesně ten typ nápoje, který si dopřává člověk, co si k plavkám vždycky nasadí klobouk proti slunci.

„Ty jseš nějaká Asiatka nebo co?“ zeptal se Marcus, který už stačil naplnit cigaretový papírek trávou a zastrčil si jeden konec do pusy. Pronikavě nasládlá vůně způsobila, že se Kaye div nezakuckala.

Znovu si lokla bourbonu a dělala, že otázku přeslechla.

„Kaye! Posloucháš mě?“

„Jsem napůl Japonka,“ odpověděla a dotkla se světlých vlasů, které podědila po matce. Právě jejich barva mátlá lidi nejvíc.

„Ty bláho! Viděla jsi někdy ty jejich komiksy? Vždycky jsou v nich malinkatý holky s culíkama, co nosej takový hrozně krátký sukýnky od školní uniformy. Takový uniformy kdyby se nosily tady, čéče, to by teda bylo maso! Měla jsi někdy takovou na sobě, Kaye?“

„Drž zobák, ty pitomče,“ zašklebila se Janet. „Chodila přece do třídy se mnou a s Válečkem.“

Kenny zahákl ukazováček za poutko Janetiných džínů a přitáhl si ji k sobě, aby ji mohl políbit.

„Když myslíš. Sakra.“ Marcus se nervózně uchechtl. „Hele, a nemohla by sis teda udělat ty culíky? Aspoň na chvíli.“

Kaye se zamračila. To teda nemohla.

Marcus a Váleček začali hrát fotbal s prázdnou láhví od piva. Nádoba sice jejich kopancům odolávala, ale pořád při tom vydá-

vala nepříjemný dutý zvuk. Kaye si radši znovu lokla bourbonu. V hlavě jí příjemně bzučelo, jako by se kdesi v téhle okrouhlé budově ozývalo vyhrávání flašinetu. Přesunula se k okraji zešeřelé místnosti, kde pár vybledlých cedulí ještě nabízelo popcorn a oříšky za pět centů kornout.

Ve vzdálenější stěně zahlédla odřené černé dveře. Když do nich strčila, skřípavě se otevřely. Měsíční světlo, které dopadalo dovnitř vysokými okny hlavního sálu, ale odhalilo pouze kancelář s prastarým psacím stolem a korkovou nástěnkou se zažloutlými lístky, které k ní zůstaly přišpendlené. Vstoupila dovnitř, i když vypínač pochopitelně dávno nefungoval. Chvilí tápala tmou, než našla další dveře. Ty vedly na schodiště, osvětlené jen matnou září měsíce, která sem dopadala seshora. Dívka začala opatrně stoupat vzhůru a váhavě sunula ruku po zábradlí. Dlaň se jí pokryla silnou vrstvou prachu. Kaye kýchl. A pak znovu.

Nahoře bylo okénko, nad nímž jasně zářil vražedný měsíc, obrovská zralá dýně zavěšená na zlověstně temném nebi. V rozích se kupily zajímavé krabice. Pak si dívčiny oči všimly koně – a Kaye okamžitě pustila všechno z hlavy. Byl to působivý předmět: celý se třpytil perletí, byl polepený droboučkými zrcátky a hřívu měl rudou, purpurovou a zlatou. Dokonce cenil bílé zuby a malovaný růžový jazyk, dostatečně velký, aby se na něj dala položit kostka cukru. Bylo jasné, proč tady zůstal. Ocas i všechny čtyři nohy měla tahle pouťová atrakce uražené a z míst, odkud kdysi trčely, vyčnívaly třísky.

Chrupavkovi by se to líbilo. Od chvíle, kdy před šesti lety odjela

z pobřeží, si na něj Kaye vzpomněla bezpočtukrát. *Mým vybá-
jeným kamarádům by se to líbilo.* Přesně tohle ji napadlo, když
poprvé spatřila město, osvětlené jako vánoční stromeček, který
se nikdy neodstrojuje. Jenže když bydlela ve Filadelfii, nikdy za ní
nepřišli. A teď jí bylo šestnáct a připadalo jí, že už v sobě nenajde
sílu si něco představovat.

Kaye si sundala leopardí kabát a rozprostřela ho na zaprášenou
podlahu. Láhev bourbonu postavila vedle. Pokusila se koně po-
stavit na polámané končetiny. Trochu se zakymácel, ale k zemi
se neporoučel. Pak se jednou nohou odrazila a vyhoupla se do
sedla. Chodidly se pevně opírala o zem, aby se pod ní dřevěné
zvíře nezhroutilo. Pohladila ho po vyřezávané hřívě. Dotkla se
prsty jeho malovaných očí a odřených uší.

Bélouš se v jejích představách vzepjal na zadní. Zlatá hříva
ji zastudila v dlani, zato tělo zvířete bylo najednou horké. Kaye
se chytila pevněji a ucítila zvláštní svrbění v celém těle. Oživlý
kůň pod ní zafrkal, připravený skočit do chladné a tmavé vody.
Dívka zvrátila hlavu.

„Kaye?“ Mírný tón toho oslovení ji vytrhl ze zasnění. U scho-
dů přešlapoval Kenny a užasle ji pozoroval. Divokost z ní v tu
ránu vyprchala. Cítila, jak jí rudnou tváře.

V polosvětle si ho mohla prohlédnout líp než dole u rampy.
V ušních lalůčcích mladíkovi visely dva stříbrné kruhy. Krátké
skořicově hnědé vlasy měl rozčuchané a trochu zvlněné, podob-
ně jako rašící vousy na bradě. Pod leteckou bundu si oblékl vy-
pasované bílé tričko, pod nímž se mu rýsovaly svaly.

Vyкроčil k dívce a vztáhl k ní ruku. Vzápětí se zatvářil udive-

ně, jako by si vůbec nevzpomínal, že by to byl udělal. Pomalým, téměř hypnotickým pohybem pohladil koně po hřívě.

„Viděl jsem tě,“ prohlásil. „Viděl jsem, cos provedla.“

„Kde je Janet?“ Kaye si nebyla jistá, jak to Kenny myslí. Snad si ji dobírá – ale tomu neodpovídal ani jeho vážný výraz, ani jeho mírný tón.

Nepřestával hladit koně po hřívě. „Dělá si o tebe starosti.“ Jeho ruka ji fascinovala, aniž o to stála. Připadalo jí, jako by se zamotala do pomyslných zvířecích chlupů. „Jak jsi to dokázala?“

„Dokázala co?“ Kaye se lekla, a zároveň jí to zalichotilo. V Kennyho výrazu nebyla ani známka výsměchu.

„Viděl jsem, jak se postavil na zadní.“ Pronesl to tak tiše, že by se Kaye mohla snadno zatvářit, že jeho poznámku přeslechla. Ruka mu náhle z koňské hřívky sklouzla na její punčochy a pomaličku stoupala po stehně vzhůru až po okraj kalhotek.

Pochopila, kam má pozvolný pohyb jeho ruky namířeno, ale ten dotek ji stejně šokoval. Na okamžik zůstala ochromeně sedět, pak prudce vyskočila a nechala koně koněm. Zřítíl se na podlahu, až to zadunělo, povalil láhev bourbonu a zlatavá tekutina se začala vpíjet do dívčina kabátu. Dotekla až ke spodním okrajům zaprášených krabic, které smáčela jako noční příliv.

Kenny po Kaye bleskurychle chňapl a popadl ji za límeček halenky. Dívka ucouvla, ztratila rovnováhu a upadla. Látka zapraskala a potom se nad podprsenkou natrhla. Teprve pak ji konečně pustil.

Na schodech zadupaly kroky.

„Co se to tady do prdele děje?“ Na vrcholku schodiště se objevil Marcus a za ním Váleček, který se ho snažil odstrčit z cesty, aby měl lepší výhled.

Kenny pokrčil rameny a zmateně se rozhlédl kolem. Kaye se vrhla pro kabát, z něhož kapala kořalka.

Kluci uhnuli z cesty a nahoře na schodech se objevila Janet s vytřeštěnýma očima.

„Co se stalo?“ vyhrkla a zmateně těkala pohledem od jednoho k druhému. Kaye se protáhla kolem ní a narvala si ruku do průramku, jak se pokoušela přehodit promáčený kabát přes záda.

„No tak, Kaye!“ vykřikla Janet.

Kamarádka se ani neohlédla. Uháněla dolů do tmy a schody brala po dvou. Nebylo nic, co by mohla říct, nemohla ostatním nabídnout žádné vysvětlení toho, co se právě stalo.

Seshora uslyšela Janetin křik. „Cos jí udělal?! Cos jí to sakra udělal?“

Přeběhla okrouhlou halu a vyskočila na parapet. Střepy, kterým se předtím opatrně vyhýbala, jí v tom chvatu vyryly rudou čárku do stehna. Dopadla mezi suché chalupy a prosolený písek.

Chladný vítr ji příjemně zastudil do tváře.

Cornelius Stone zvedl další bednu s počítačovým haraburdím a odvěkl ji k sobě do pokoje, aby ji přidal k ostatním krámům. Pokaždé když se jeho matka vrátila z blešího trhu s dalším vysvěceným monitorem, vycvakanou klávesnicí nebo šmodrchancem

kabelů, měla v očích tak dychtivý výraz, že měl sto chutí začít křičet. Máma prostě nedokázala pochopit rozdíl mezi dva osm šestkou a Pentiem III. Nechápala, že věk partyzánského inženýrství dospěl nezadržitelně ke konci a že být podělaným počítačovým géniem prostě nestačí. Člověk dneska musí být podělaně bohatým géniem.

Hodil bednu na zem, třikrát do ní kopl, natáhl se po džínové bundě s Luciferem na zádech a zamířil ke dveřím.

„Vid', že se ti to hodí, miláčku?“ Mámin hlas se teď ozýval z Janetina pokoje, kde zrovna rozkládala další džíny ze sekáče a vedle nich tričko s kočkou vyšítou z kamínků. „Co myslíš, bude se to Jan líbit?“

„Dík, mami,“ procedil skrz zuby, „ale už bych měl pohnout.“ Prošel kolem Manžela, který se zrovna hrbil nad basou zastrčenou pod stolem, aby si odtamtud vytáhl další lahev. Po desce kuchyňské linky se promenovala bílá kočka, břicho vyboulené příslibem dalších koťat, a mňoukáním vyžadovala granule, okurky nebo zmrzlinu, prostě něco k snědku. Corny ji zdráhavě pohladil po hlavičce, ale když se mu zvíře začalo nadšeně třít o dlaň, nechal toho, otevřel sít proti hmyzu a vyšel ven.

Chladný říjnový vzduch byl oproti věčnému cigaretovému oděru uvnitř přívěsu značnou úlevou.

Corny byl blázen do svého auta. Byl to chevrolet v podkladové barvě, na kterém už sem tam vykvétala rez a z jehož střechy visela vnitřní výstelka jako vytahaná kůže. Ale jeho řidič si přinejmenším uvědomoval, že sám nevypadá o nic líp. Nosatý, hubený a vysoký, s roztřepenými vlasy a uhrovitou pletí. Působil

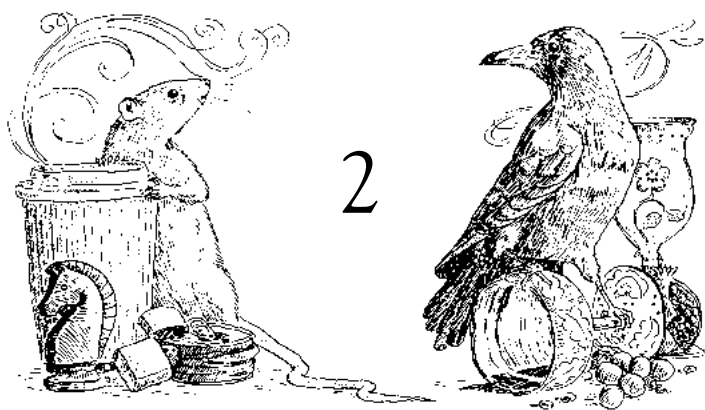
stejně nemožně jako jeho jméno. Cornelius. Corny. Corn-dog. Jenže v autě ne. Za volantem se stával člověkem bez tváře.

V posledních třech týdnech vyrážel do práce vždycky trochu dřív. Musel se zastavit v bufetu a obstarat si něco do žaludku. Pak jen jezdil autem a přemýšlel, jaké by to bylo prostě najet na dálnici a jet, jet, jet, dokud by mu nedošel benzín.

Dneska večer si koupil kelímek s kávou a balíček lékořice. Váhal nad brožovanou knížkou s vyraženým stříbrným drakem na obálce a přečetl si pár prvních vět s nadějí, že by ho taková zápleтка mohla zaujmout. Ta hra už ho začínala nudit. Vlastně to bylo horší: připadal si ještě ubožejší než před ní. Za týden bude Halloween – a vůbec. Věděl, že to dělá už dost dlouho na to, aby pochopil, že tam nikdy doopravdy nepůjde. Corny usrkl kávu a málem ji vyplivl. Přeslazená. Napil se ještě jednou, a tentokrát se proti tomu patoku obrnil předem. Blivajs.

Vystoupil z auta a vychrstl obsah nedopitého kelímku na parkoviště. Tekutina vyšpláchla na asfalt s mlasknutím, které Cornyho aspoň trochu uspokojilo. Pak vešel do bufetu a objednal si další kafe. Baculatá číšnice se střípatými zrzavými vlasy se k němu naklonila přes pult a ukázala na jeho bundu. „Kdo máš jako bejt? To jako ďábel, jo?“

„To by bylo něco,“ zabručel Corny a položil před ni dolar a čtvrták. „Kéž by.“

*Kamení bylo samá jehla
a vítr mi vpadl do zad,
když jsem šlapal po silnici
okázale jako kočka.*

Theodore Roethke, „Chvála konci!“

Vítr vháněl Kaye do obličeje droboulinké dešťové kapky. Chladily ji na rukou a vyvolávaly v ní třas, když jí stékaly po vlasech a pak za límec. Pochodovala se skloněnou hlavou a nakopávala odpadky, které nafoukal vítr na travnatou stezku podél pobřeží, vedoucí rovnoběžně se silnicí. Zmuchlaná plechovka od coly hlasitě narazila do polystyrenového srdce porostlého chryzantémami a označujícího místo jedné ošklivé bouračky. Na téhle straně silnice nestály žádné domy, jen dlouhá řada promočených prken, která končila až u benzinky. Kaye byla už v půli cesty domů.

Pneumatiky aut na asfaltu tiše ševalily. Dlouhý, tesklivý, uklidňující zvuk, jako povzdech.

Viděl jsem tě. Viděl jsem, cos provedla.

Útroby jí sevřela hrůza. Hrůza a vztek. Chtělo se jí něco roz-bít, někoho uhodit.

Jak by dokázala provést něco takového? Pokaždé když se pokoušela obrátit stránku v časopise pouhou silou vůle nebo vyhodit minci tak, aby padla panna, zjistila, že jen marní čas. Tak jak si mohl Kenny všimnout, že se pod ní vzpíná dřevěný kůň s ulámanýma nohama?

Bez ohledu na to, co se snažila předstírat, byli Špičák, Chrupavka a Loutnička nejspíš opravdu *vybájení*. Vrátila se přece do New Jersey už před dvěma týdny a nikde po nich nebylo ani vidu, ani slechu, ať je přivolávala a zapřísahala sebevíc, ať jim všude nechávala misky s mlékem, ať je co chvíli hledala u zaneřádné strouhy.

Zhluboka se nadechla a v nose ji zaštípal déšť. Připomněl jí slzy.

Stromy vypadaly jako mřížky ve vitrážovém oknu, kterým chyběla jen barevná skleněná výplň mezi větvemi. Kaye věděla, jak začne babička zase hudevat, až se vnučka objeví doma s kabátem páchnoucím kořalkou a roztrženou halenkou. A bude těžké namítnout cokoli na svou obranu.

Kennyho ruka na jejím stehně – tahle část bude Janet určitě zajímat nejvíc. A taky to, že mu to Kaye dovolila, i když jen na chvílku. Dokázala si představit, co jí Kenny právě teď vykládá – zahanbený, rozzuřený, opilý –, jenže i mizerně podaná lež vyzní vždycky líp než nepříkrášlená pravda.

Viděl jsem, jak se postavil.

Kaye jim to nemohla vyvrátit. Kdo uvěří, že se jejího rozkroku dotkl úmyslně, zatímco halenku jí natrhl náhodou? A co Kaye řekne, až se jí Janet zeptá, jak to bylo doopravdy? Beztak už ji léta považuje za lhářku...

Stále ještě cítila teplo Kennyho ruky jako ohnivý záblesk, který jí vyšlehl po stehně, přestože byla promočená a prochladlá. Měla spoustu důvodů cítit se provinile.

Do tváře ji udeřil další příval deště, tentokrát doprovázený výkřikem, který zazněl směrem od lesa. Byl to kratičký výkřik, zato plný bolesti. Dívka se zarazila – ale už neslyšela nic, jen déšť, který syčel jako špatně naladěné rádio.

Pak kolem ní projel nákladňák, ohodil ji další sprškou a vzápětí Kaye zaslechla ještě jeden zvuk. Tentokrát to znělo jako tichý sten, uťatý těsně před koncem. A ozýval se odněkud zpoza stromů.

Dívka se rozběhla ze stráně směrem k lesu. Vlétla pod mokré větve jilmu, pod nohama chomáče kapradí a šípkové větve stočené jako pytlácké smyčky. Porost jí drásal lýtka a smáčel chatrné zbytky punčoch. Zlověstně jasná obloha zalévala les stříbřitou září. Z Kayeinych stop stoupal zemitý, nasládlý pach hniloby.

Nikde ani živáčka.

Už se napůl obrátila, že se vydá zpátky k silnici. Z místa, kde se nacházela, ji měla pořád na dohled. Co to propána vyvádí? Ten zvuk sem nejspíš zavál vítr odkudsi z domů za potokem, který obtékal háj z druhé strany. Nikdo by přece nebyl takový dobrodruh, aby se uprostřed deštivé noci potuloval lesem.

Kaye se vydala k silnici a vybírala si místa, která vypadala trochu sušěji. K punčochám se jí nalepily osiny. Sehnula se, aby si je obrala.

„Zůstaň, kde jsi.“ Při zvuku toho hlasu vyděšeně nadskočila. Zazněl v něm podivný přízvuk, i když slova byla pronesena zřetelně.

Ten muž ležel v bahně jen pár kroků před ní a v ruce svíral zahnutý meč. Jeho ocel se v zamlženém šeru leskla. Dlouhé tmavé vlasy měl celé promočené a přilepené k podlouhlé tváři s ostře řezanými rysy. Po černém pancíři, který mu halil trup, stékaly dešťové čůrky. Druhou ruku si tiskl k hrudi, z níž mu trčela větev. Kapky zrůžověly jeho krví.

„Tos byla ty, děvče?“ Hlas se mu sípavě zadrhoval v plících.

Kaye si nebyla jistá, jak to neznámý myslí, ale zavrtěla hlavou. Ten chudák nevypadal o moc starší než ona. Rozhodně ne o tolik, aby ji oslovoval *děvče*.

„Tys mne nepřišla dorazit?“

Znovu zavrtěla hlavou. Všimla si jeho dlouhých končetin – kdyby se postavil, byl by vysoký. Dokonce vyšší než většina lidí i většina víl, které kdy viděla – protože Kaye neměla nejmenší pochyby o tom, koho má před sebou. Stačily jí k tomu mladíkovy zašpičatělé ušní boltce, vykukující z mokré hřívy. A pak jeho krása – tak úchvatná, až to bralo dech.

Olízl si rty. Měl na nich krev. „Smilování,“ zašeptal.

Kaye postoupila o krok blíž a neznámý se bezděky schoulil do klubíčka. I když byl raněný, pohyboval se stále mrštně. Vlasy se mu svezly do tváře, ale nepřestával dívku probodávat očima, které zářily jako kuličky rtuti.

„Ty jsi víla, vid’?“ zeptala se konejšivě a natáhla ruce tak, aby dobře viděl, že mu nechce ublížit. Loutnička jí vyprávěla o vílích šlechtě – Urozených –, ale sama zatím žádného podobného tvora nezahlédla. Tenhle možná patří právě k nim.

Raněný zůstal ležet a Kaye popošla ještě blíž, pravačku konejšivě nataženou, jako by před sebou měla cizokrajnou šelmu, kterou je třeba nejprve zkrotit. „Dovol mi, abych ti pomohla.“

Mladíkově tělo se začalo třást soustředěním. Nespouštěl zrak z její tváře. Meč svíral tak křečovitě, až mu zběhly klouby.

Dál už se Kaye neodvážila. „Takhle vykrvácíš.“

Zůstali ještě několik minut bez hlesu. Pak se opřel o koleno, naklonil se, prsty zaťal do spadaneho listí a začal vykašlávat krev. Mokré řasy na napůl přivřených víčkách měl stříbřité jako špendlíky.

Kaye k němu přiskočila a klekla si vedle něj. Obrnila se proti tomu, aby se jí netřásl ruce. Zblízka si všimla, že jeho zbroj tvoří tvrzená kůže vyřezaná do tvaru pírek.

„Nemohu si sám vytáhnout šíp,“ zasípěl. „Čekají, až ještě víc vykrvácím, než mne přijdou dorazit.“

„A kdo na to čeká?“ Bylo dost těžké uvěřit, že by vílu někdo trefil obyčejnou větví, ale vypadalo to, že právě takhle neuvěřitelná střela způsobila jeho muka.

„Pokud mi hodláš pomoci, vytáhni ten šíp.“ Pak se mu oči zúžily do škvírek. „A pakliže ne, tak ho zaraz co nejhluběji a doufej, že to nebude dlouho trvat.“

„Bude to krvácet ještě víc,“ namítla Kaye.

Hořce se pousmál. „To jistě v obou případech.“